

Седемдесет и осма глава

На следващия ден, който беше двацет и втория от пристигането ни в Ранкодом, при мен в училището дойде Винко Станс и ми каза:

- Гвардияне, подготви книгата си, защото според пресмятанията ми довечера ще бъде най-подходящия момент да се върна във времето и да направя малката поправка, за която бях споменал. Щом я направя и се върна в сегашното за теб време, много неща ще бъдат променени. Ти и всички останали хора няма да знаете, но аз ще бъда предпазен от построението, с което пътувам във времето, и ще помня онова минало, което ти помниш сега, но което няма да си спомняш, след като настъпят промените. Тогава ще ти дам книгата, която си писал в това време, и за да си сигурен, че не е писана от друг, ще можеш да я отвориш само ти с тайния израз, който си поставил.

- Значи ли това, че довечера ще настъпят промените? - попитах аз.

- Не – отговори ми Винко Станс. - Промените са настъпили в мига, в който съм направил малката поправка в миналото. Само че довечера чертата на това време, в което живеем сега, ще промени своята посока за нас, от сегашната ни гледна точка. Но за вас, от тогавашната ви гледна точка, нищо няма да се е променило. Все едно, че сте живели друг живот и спомените ви ще бъдат от онзи живот. Аз обаче ще помня сегашния живот, който тогава няма да съществува.

- Тези обяснения са много сложни за мен и не знам дали ще мога да ги запиша правилно – отговорих аз. - За

мен животът, който живея, е продължение на оня, който съм живял и за който си спомням. Бъдещето е неизвестно и то е в Божите ръце. Затова не мога да схвана твоите сложни обяснения.

- Запиши това, което смяташ, че си чул, тъй като не искам да се намесвам в писането на книгата ти – каза Винко Станс. - Когато я отвориш с тайния си израз, ще разбереш, че онова, което си спомняш за миналото, не е всичко, което ти се е случило.

Тези думи ме накараха да потръпна от ужас. От нещата, които Винко Станс казваше за промените на чертите на времето, ме обземаше огромен страх и аз вече не можех да кажа нито дума.

Винко Станс разбра, че отново ме е уплашил и се опита да ме успокои:

- Това, което ще направя, е за благо на всички нас. Страшните същества ще станат по-малко страшни, няма да ни управляват и няма да използват богатствата ни. Ще търгуват с нас като с равни и ще купуват по-големи количества житно питие. По този начин ще станат зависими от нас и няма да смеят да ни правят злини.

Тези думи ме успокоиха съвсем малко. Иначе треперех целия и не можех да пиша на светещата плоча. Винко Станс тогава ми предложи да отидем в една гостилница и да изпием по едно питие, което в Ранкодом се наричаше „конджигра“.

Когато влязохме в гостилницата, видях, че беше пълна с народ и се зачудих. Попитах Винко Станс защо по това време на деня, преди пладне, толкова много хора са се събрали в гостилницата.

- Днес е празник за Ранкодом – обясни ми Винко Станс – и затова хората не са на работа и се гощават. Преди хиляда години на днешния ден предците ни

основали Ранкодом и оттогава нашият народ живее на Алтре Мунс. От Ранкодом се разселил по цялото кълбо на Алтре Мунс и основал много други градове и села, които можа да видиш от летящия кораб.

- Затова ли избра този ден? - попитах го аз.

- Не – отвърна ми Винко Станс, - днешният празник няма нищо общо с пресмятанията, които направих, но не знам, дали тази случайност не е предопределена.

Жителите на Ранкодом, които видях в гостилницата, бяха весели, поздравяваха се едни други и лека-полека радостта им започна да ме обхваща. Страхът ми ме напусна и започнах да си мисля, че Винко Станс ще постъпи правилно, ако направи така, че страшните същества повече да не бъдат толкова страшни.

Малко след като гостилничарката ни донесе от странните питиета, които жителите на Ранкодом пиеха горещи, в гостилницата влязоха Блавор и Физор Апс и дойдоха при нас. Винко Станс им обясни, че тази вечер ще се върне в миналото и ще направи малката поправка на нарежданията в тялото на едно страшно същество от миналото.

Тогава Блавор каза на Винко Станс:

- Знам, че нищо не е в състояние да те спре да направиш това, което си решил. По това много приличаш на мен. Но недей да се заблуждаваш, че ще извършиш нещо, което е справедливо. В света няма справедливост, единствено Бог е справедлив. Затова ти нямаш право да вършиш каквото и да било, което променя неговите нареждания. Това ти го казвам не като страшно същество, защото съм получовек, а като вярващ и като Божие създание.

Винко Станс отговори:

- Дядо, това, което казваш е напълно вярно, но то е

вярно за теб, защото виждаш света през своите очи и не можеш да забележиш несправедливостите, които не би трябвало да съществуват.

Блавор поклати страшната си глава и каза:

- Напротив, ти дори нямаш представа колко ме измъчват несправедливостите, които виждам навсякъде около себе си. В мен има повече човешина, отколкото в много човеци, забелязал съм това, когато съм сред страшни същества, които ми се струват ужасно студени. Има хора, които работят за тях, и те също стават толкова студени, а аз не мога. Не мога да бъда безразличен към страданията на хората и затова се занимавам само с търговия и не искам да имам нищо общо с велможите. Но трябва да знаеш, че в нашето време след хиляда години твоят праядо, моят баща Кларо Гмиз, ще стане главен велможа. Това е достатъчно, прави безсмислена промяната, която се опитваш да направиш. Кларо Гмиз ще промени отношението на велможите към хората и ще установи равноправни отношения между Мундо Майс и Алтре Мунс.

- Дядо – обърна се Винко Станс към Блавор. - Ти пътуваш във времето, за да търгуваш, сигурно си попаднал в миг, в който промените, предизвикани от малката ми поправка, вече са настъпили.

- Не, нямам сведения да е така – твърдо заяви Блавор. - Знам, че сега, когато разговаряме, вече е късно да те разубеждавам, защото промените вече са настъпили някъде, макар и все още да не са се отразили на нашето време. Но сред страшните същества има такива със способности да наблюдават всички черти на времето и да минават от черта на черта и от свят в свят, без да изпитват затруднение. Тези същества ти се присмиват, вече дочух слухове, че знаят какви промени са настъпили, и че тези

промени само ще влошат положението на хората в този и в много други светове.

- Разбирам, че до теб достигат слухове, пуснати от същества, които са уплашени, че ще изгубят властта си – каза Винко Станс. - Но знай, че това са само слухове. Истински доказателства няма, защото не са в тяхна полза. Ако им поискаш такива, те няма да могат да ти дадат.

- Добре – отвърна Блавор, - доказателства не мога да получа, защото тези същества се отнасят презрително към по-нисшите страшни същества, а още по-презрително към онези, които не са чисти страшни същества като мен. Но ще се опитам да намеря колкото се може по-бързо такива доказателства по друг начин, като платя на същества, които са близки с висшите същества.

Но Винко Станс поклати глава и каза:

- Не си губи времето и не си давай парите, защото ще те измамят. Тези същества сега са много уплашени и ще направят всичко възможно, за да изкривят сведенията за онова, което ще ги сполети.

Блавор погледна Винко Станс и разбра, че е безсмислено да се мъчи да го убеждава да не върши онова, което твърдо е решил.

